

LO trenger flere medlemmer, tariffavtaler og organisasjonsbygging

Statistikken slår fast at organisasjonsgraden går ned og at under halvparten av de ansatte i det norske arbeidslivet er fagorganisert. Av disse igjen, er under halvparten medlemmer av forbund i LO-familien, og stadig flere ansatte velger profesjonsforbund i stedet. Altfor mange er fagorganisert uten tariffavtale.

Til stadighet hører vi den politiske ledelsen i LO og i de største forbundene fortelle viktigheten av et organisert arbeidsliv, og at vår viktigste oppgave er organisere, organisere og organisere. Samtidig ser vi en regionalisering og en sentralisering i våre forbund og i LO, og at fagbevegelsen står svekket igjen ute i de ulike kommunene. De eneste som klarer å opprettholde en viss lokal forankring, er Fellesforbundet og Fagforbundet, i tillegg til noen lokale LO'er. Medlemmene i LO mister sin lokale tilhørighet og nærhet til fagbevegelsen, og dermed svekkes også organisasjonsgraden.

Det er ingen tvil om at en sterk lokal fagbevegelse er viktig for å opprettholde en høy organisasjonsgrad. Men i stedet for å bygge opp det lokale leddet svarer fagbevegelsen med færre og større forbund og fagforeninger. Dette fører til en sentralisering der mange forbund kun har fagforeninger i større byer. Dette øker betydningen av LOs lokalorganisasjoner. Foruten lokal aktivitet og kampkraft går fagbevegelsen i oppløsning.

Selv om rammene for avtaleverket og partssamarbeid består, er styrkeforholdet allerede endret i vår disfavør. Det er mer krevende enn før å være tillitsvalgt og verneombud. Mange får ikke fri til nødvendig kurs og skolering. Lokale forhandlinger tar lengre tid og er blitt vanskeligere. Flere arbeidsgivere enn før ser på lov- og avtaleverk som et forslag. Aggressiv HR og New Public Management undergraver fagforenings- og tillitsvalgtrollen. Arbeidsgiverforeninger fremmer denne utviklingen. EØS-avtalen og en gjenvalgt borgerlig regjering betyr nye angrep på faglige rettigheter og svekker fagbevegelsen. Den norske modellen angripes fra toppen og forvitrer i bunn.

Derfor må LO våkne, og LO må skjønne at fagbevegelsen må bygges nedenfra. Skal vi komme på offensiven må fagbevegelsen styrkes med ressurser for bedre organisering, skolering, aktivisering og ledelse. Vi trenger å skape møteplasser på tvers av fag og yrker, utveksle erfaringer, lære å organisere oss for å ivareta våre rettigheter i det daglige samt å videreutvikle og forsvare de rettighetene vi krever. Videre trengs aktivisering av medlemmene både der vi arbeider og på tvers av arbeidsplassene. Vi må sette oss i stand til å føre våre egne kamper.

Derfor bør LO satse på å:

- Styrke lokalorganisasjonene, slik at de blir i stand til strategisk medlemsverving med tilhørende organisering og aktivisering. Satse på økt fokus på å organisere både ansatte innen servicesektoren og de med høyskole- og universitetsutdanning. Sikre at lokalorganisasjonene satser på de unge, oppfordrer dem til å påta seg verv og gir dem plass i styrer og utvalg.
- Bygge opp lokalorganisasjonene slik at de kan støtte tillitsvalgte på alle nivå når de utad imøtegår arbeidsgivere og arbeidsgiverforeninger som vil svekke faglige rettigheter som er nedfelt i lov og/eller landsomfattende tariffavtaler. Lokalorganisasjonene må bli rustet til å forsvare sine medlemmer lokalt, jobbe frem gode holdninger, forståelse og viktigheten av å

være organisert. Bekjempe arbeidsgiverholdningene i opinionen og blant egne medlemmer, og fremme politisk bevissthet for de sosialdemokratiske verdiene.

- At lokalorganisasjonene blir styrket slik at de sammen de lokale fagforeningene gjennomfører skolering i tillitsvalgtrollen, for hvordan danne klubber og drive fagforeninger, skape sjøltillit, kollektiv ledelse, stille egne krav og aktivisere medlemmene. I tillegg skolering i hvordan møte arbeidsgivere som sier nei til reelle forhandlinger og ikke følger lov- og avtaleverk.
- Styrke lokalorganisasjonene slik at de er i stand til å følge opp medlemmer som tilhører fagforbund som ikke har tilstedeværelse lokalt.
- Styrke lokalorganisasjonene slik at de får etablert et godt fagligpolitisk samarbeid med alle partier som er enige med vår arbeidslivspolitik.